

Имах възможност да присъствувам през втората половина на процеса. За мен незабравими ще останат минутите за свидане през почивките между заседанията на съда. С голямо нетърпение и ние близките и те - подсъдимите очаквахме тези кратки десетина минути. Прегръдки и целувки, въпроси за положението на източния фронт, разговори за живота вън от затвора. И всички бързахме в надпревара да кажем всичко. Кольо винаги намираше по-малко време и за мен. Молеше ме като по-свободна, да не оставям майка му сама с мислите си. Говорехме само за живота. Темата за смъртта не засягахме. Но и аз и всички знаехме, а най-вече той, че ще бъде в числото на най-тежките присъди - смъртните.

Ограничен брой и то само близки снабдени със специални пропуски бяха допускани в съдебната зала. Майката на Ванцаров - баба Елена беше една от най-редовните посетителки. Най-често отивахме двете. С нея се чувствавах по-спокоина, когато минавахме между шпалера от агентите и полицаи в двора на военното Т.И.училище. А при свиданията с Кольо тя се държеше твърдо и делово говореше за борбата, която водят отвън за неговото спасяване.

Баба Елена беше писала писма и молби за помилване до двореца. Всички останали без последствие. В мое присъствие тя написа и последната си молба до царя. Това беше в деня след предпоследното заседание на съда. Като сега я виждам седнала на масата в хола мисли и пише. Ние с Бойка седим на кушетката и чакаме да чуем тази молба. И баба Елена ни я прочете. Съдържанието ѝ по смисъл беше, че нейния син не е действувал със съзнанието, че върши престъпление. Това, което ми направи впечатление е, че тя често се обръщаше към "височайшия" с молба за всички подсъдими, което особено проличаваше в последните редове от молбата. Тях съм запомнила дословно: "Ваше Величество, оставете децата живи, за да не кажат в предсмъртния си час

- А можехме Родино свидна
Ний можехме с докраен жар..."